

קשרי דידות היו בינוו ובין משפחת מלכין מאו ימי ראש-פינה. לדייה מלכין¹ ואמא היו חברות טובות. באו מרקע דומה, שתיהן חניות גמנסיה רוסית, לא דיברו יידיש כלל ושםחו לשוחח זו עם זו בשפה הרוסית. לדייה הייתה בלונדית ונראית "גניה". הייתה מספרת שכאשר שרת ד"ר מלכין בכפר ברוסיה היו הכהריים חשבים אותה כאחת משליהם, נכסים ומנחמים אותה: "אין דבר, גם היהודי הוא בן אדם".... כאשר חלה קשה - הייתה חולה מזה זמן רב, והילדים קטנים עדין, והובילו אותה בלבד בלאונקה בידים לצפת ושם נפטרה.

ד"ר מלכין היה האיש שממנו היינו מבקשים עצה ועזרה בכל בעיה קשה שנטקלנו בה.

יום אחד נשכתי על ידי כלב, והיה חסド שהכלב כלב שוטה. הימי או בן עשר. ד"ר מלכין הוזעך, הגיע מהר, מסר לידי אבא כסף והוראה להתארגן מיד לנסעה להרי לckerior לקבלת זריקות נגד כלבת. בארץ ישראל יכולה לא היה מכון "פסטר" נגד כלבת, והיה צורך לרדת למצרים.²

לאבא לא הייתה ברירה אלא לעזוב את בית הספר בידי המורים האחרים ולנסוע להרי. צרייך היה למהר מאוד כי הדרך עצמה ארוכה ימים מספר, והוא יודיעים מקרים של אנשים שנפטרו בגלל אייחור בקבלת זריקות החיסון.

CHILD השאירה בי הנסעה להרי רושם عمוק, ואני זכר הכל לפרטיטים. התחלנו את המסע ברכיבה של עשר שעות בהרים עד צידון, שם בדיליז'נס לבירות, עד פורט סעיד באנייה, ומשם ברכבת להרי.

הגענו בלילה. העיר הפתיעה בשלל אורות. נכנסנו לאחת המרכבות בתחנת הרכבת ואבא ביקש מהרץ להביאנו לבית מלון של היהודי.

בעל המלון, היהודי ספרדי, קיבלנויפה הוшиб אותנו לאכול ואמר בעברית: תעשו "נטילה" (נטילת ידים) ותעשו "אכילה".

למחרת עברנו ללון אצל בעל מסעדה יהוד-רוסי ושם גרנו עד גמר 21 יום של סדרת הזריקות במכון "פסטר".

אחרי הזריקה בבוקר נותר לנו يوم שלם לסירות בעיר הגדולה קרייר. אחד המקומות שהקסים אותו היה גן החיות הגדול והמטופח. ראיינו את המזיאונים הגדולים. ביקרנו בשוקיים הסואניים, ראיינו את הגשר על הנילוס שהיה מסתובב ונפתח מעבר כלי שיט גבויים.

בין הדברים שענינו את אבא היו חניות מיוחדות לבעלי חיים ובעלי כנף. לקרהת החזורה הביתה קנה, אחרי בירור ובדיקה, כלובי יונקים מיוחדות